

Історія одного кохання (скорочено)

Ерік Сігел

Ерік Сігел

ІСТОРІЯ ОДНОГО КОХАННЯ

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розповідь ведеться від першої особи – хлопця на ім'я Олівер Берретт.

1

Олівер вчився на останньому курсі Гарварду і часто ходив у бібліотеку Редкліффа, якій надавав перевагу тому, що там була справжня тиша. Одного разу у Олівера мав бути екзамен з історії і йому була потрібна одна книга. Дівчина на видачі не хотіла давати книгу. Дженніфер Кавіллері дивувало те, що хлопець прийшов саме у цю бібліотеку, адже його Гарвардська бібліотека мала більше книг, ніж бібліотека Редкліффа. Дівчина назвала хлопця містером Шпаргалето, бо в хлопця був, на її думку, багатий та дурний вигляд. Оліверу дівчина видалася Гризуном Науки, ученою мишкою, бо була в окулярах. Але Олівер запросив її на каву, щоб отримати потрібну книгу.

Дженні була американкою італійського походження, спеціалізувалася з музики. Олівер тішився, що дівчина не зауважила йому, що його прізвище таке ж, як і того, хто збудував Корпус Берретта, найбільшу й споруду на території Гарвардського університету. Адже Олівер був з багатой родини. Олівера дивувало, що дівчина ходила на нудні лекції порівняльного літературознавства, вивчала поліфонію ренесансної доби. Хлопець запросив Дженні на хокейний матч в п'ятницю, адже він грав у команді.

2

Олівер зробив так, щоб на матчі дівчина мала програмку і прочитала у ній усе про нього. Там було вказано, що Оліверу 20 років, він з Массачусетсу, здобуває спеціальність суспільствознавство, його зріст 5 футів 11 дюймів, вага 185 фунтів.

Під час матчу виникла бійка між гравцями, у якій брав участь і Олівер. Суддя відправив його на лаву. Коли він сів, Дженні підійшла і спитала, чи не соромно йому сидіти, поки команда грає. Олівер навіть не обертався до дівчини, бо вболівав. Вона образилася і пішла. Олівера знову викликали на поле, і коли він очима вирішив знайти Дженні, суперники посадили його на лід. Для хлопця це була ганьба. У вирішальний момент Олівер почув голос Дженні, яка вболівала разом з усіма. Хлопець забив шайбу, а згодом його команда розгромила суперників з рахунком 7:0.

З усіх приміщень Гарварду Олівер найбільше любив Діллон-хаус – спортивну роздягальню. Це було єдине місце, де він по-справжньому спочивав душею, коли приходив зі стадіону Вотсона. Олівер любив скидати мокру від поту форму, брати

рушник і йти до душевої, де хлопці довідувалися, хто, що саме, з ким і скільки разів зробив минулої суботи. Олівер сидів під душем і рахував синці та садна (для нього це було не позбавлене приємності заняття) й ліниво думав про щось, а то й не думав зовсім. Олівер ніжився у ванні і раптом згадав про Дженні. Надворі було холодно і темно. Олівер переживав, чи дівчина не пішла сама додому, аж до Редкліффа. Біля якогось куща Олівер знайшов Дженні, закутану в шарф. Від радощів хлопець поцілував її у чоло, а потім у губи, до солодкого запаморочення. Коли поцілунок скінчився, Дженні не випустила з рук його рукави. "Мені це не подобається", — сказала вона. "Що саме?" — запитав Олівер. "Те, що мені це подобається".

Вони вирушили пішки до Редкліффа, і Дженні весь час трималася за Оліверів рукав. На прощання хлопець сказав, що кілька місяців не дзвонитиме, а може статися й так, що подзвонить, щойно вскочить до своєї кімнати. "Свиня", — прошепотіла дівчина.

Рей Стреттон, товариш Олівера по кімнаті, грав у покер з двома своїми друзями-футболістами, коли Олівер повернувся. Хлопці питали Олівера про Дженні, називали її Дореміфасоль. Але Олівер не зважав на них. Він взяв телефон і подзвонив до дівчини. Олівер признався їй, що закохався. "Я б відповіла... котися під три чорти!" — сказала Дженні і кинула трубку. Та Олівера це не збентежило.

3

Матч з Корнеллським університетом для Олівера скінчився сумно: його побили (через його ж провину), а суддя відправив його на 5 хвилин з поля. Матч команда програвала, і тернер Джекі Фелт рвав на собі волосся. Серед нечисленних уболівальників був батько Олівера – Олівер Берретт III. Син називав батька Кам'яним Обличчя, Не-хи-хи та навіть Сучим Сином.

Команда Олівера програла з рахунком 6:3. Лікар наклав Оліверу на шок дванадцять швів та заборонив на тиждень тренування.

Олівер вечеряє з батьком, хоч це не дуже йому подобається, адже батько любить його повчати, розпитувати про плани на майбутнє, а хлопець дуже цього не любить. Олівер хотів усього добиватися сам, а батько хотів зробити декілька дзвінків і вирішити усе замість сина. Він запропонував синові влаштуватися у Корпус миру. Синові ідея не подобається. Врешті, Олівер провів батька до машини. Син вважає, що батько проїхав на матч таку відстань тільки тому, що любить їхати машиною на шаленій швидкості.

У motelі Олівер подзвонив до Дженні, і це було найприємніше за весь день.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

4

У понеділок Олівер прийшов у Бріггс-хол до Дженні. Вона саме розмовляла з кимось по телефону. Олівер почув уривки розмови: "Добре. Звичайно! Абсолютно. І я теж, Філе. І я скучила за тобою. Дуже скучила". Хлопцеві не сподобалися такі слова, але згодом він дізнався, що Філ – батько Дженні, який працює пекарем і живе в Кренстоні, у штаті Род-Айленд. Її мати загинула в автомобільній катастрофі, тому

дівчині батько заборонив їздити машиною. Олівера дивувала любов Дженні до батька, адже у хлопця з батьком були погані стосунки: син відчував себе в затінку батькової слави, відчував його зверхність. Хлопець вперше з кимось відверто поговорив про взаємини з батьком, але Дженні вважала, що батько любить сина, а Олівер перебільшує.

5

Між Олівером і Джейн довгий час не було фізичної близькості, хоч на вдачу хлопець був вельми напористий і нетерплячий. Він не наважувався зробити перший крок, бо боявся дістати відкоша. І не менше боявся згоди, продиктованої не тими почуттями, на які розраховував. Олівер ставився до Дженніфер зовсім не так, як до інших дівчат, і через те не наважувався підступитися до неї.

Однієї неділі вони сиділи в кімнаті Олівера в гуртожитку й читали, готуючись до сесії. Тоді між ними все і відбулося. Олівер Берретт IV дивувався, який він був ніжний і лагідний з дівчиною. Він помітив, що Дженні носить хрестик на зап'ятому ланцюжку. Цей хрестик належав матері дівчини, і вона носила його на пам'ять про маму. Того вечора Дженні вперше сказала, що кохає хлопця.

6

З сусідом по кімнаті – Реєм Стреттоном Олівер мав домовленість: коли котромусь потрібна була кімната, щоб "не заважали", потрібно було вивісити на клямці краватку. Олівер тепер часто вивішував краватку, але ніяких подробиць, як було раніше, Рею не розповідав. Олівер признався другові, що по-справжньому закохався, але Рей переживав, що дівчина просто заарканила друга.

Олівер йде у Данстер-хаус на концерт Дженні. Вона грала соло на клавесині в П'ятому Бранденбурзькому концерті Баха. Після концерту Олівер і Дженні йшли вулицею. Того вечора дівчина проговорила, що їде в Париж на уроки до Наді Буланже – відомої вчительки музики. Дженні навіть призначити пристойну стипендію. Олівер не міг зрозуміти, як тепер вони зможуть бути разом. Дженні сказала, що вони закінчать університет, і їхні шляхи розійдуться, адже хлопець належить до династії мільйонерів, а вона – соціальний нуль. Тоді Олівер сказав, що хоче одружитися з нею. Вона закинула голову і, не всміхаючись, запитала: "Чому?". Дивлячись їй просто в очі, він відповів: "Тому". "О,— сказала вона,— це дуже поважна причина". І вони мовчки пішли понад річкою.

7

Олівер везе Дженні на знайомство зі своїми батьками. Цього хотіла Дженні, бо так було заведено, а крім того, батько платив за навчання сина. Закохані їхали на недільний обід.

Дженні була вражена багатством родини Олівера. Вона хвилювалася, та й хлопець теж. Двері будинку їм відчинила покоївка і назвала хлопця "мастер Олівер". Хлопцеві це дуже не подобалося.

Йдучи повз портрети у бібліотеку до батьків, Дженні раз у раз вражено охала. "З цієї галереї я зрозуміла нарешті топонімію половини гарвардських споруд!". Дівчина

побачила і безліч нагород з веслування, які належали батькові Олівера.

Дженні познайомилася з батьком і матір'ю Олівера. Мама намагалась оцінити Дженніфер – придивлялася до її одягу, її манери триматися, прислухатися до її вимови та інтонацій. Олівер III, як завжди, зосередився на синові. Олівер сказав, що на обід вони не залишаться, але Дженні сказала, що вони лишаються.

За столом мама Олівера підтримувала розмову, а після обіду батько сказав, що його призначили керівником Корпусу Миру.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

8

На радість Олівера, вони з Джейн нарешті поверталися до Кембріджа. Дівчина і далі вважала, що Оліверу треба краще ставитися до батька, адже він любить сина. Дженні вважала, що Олівер у всьому хоче дошкулити батькові. І врешті, сказала, що одруженням з нею він теж хоче дошкулити батькові. Хлопець зупинив машину і намагався сказати, що це не так. Джейн сказала, що він по-своєму, по-ненормальному, закоханий у її низьке соціальне походження. Олівер мимоволі подумав, що в цьому є таки зерно істини, але він по-справжньому кохає дівчину. Джейн не хотіла образити Олівера, вона сказала, що любить у нім не тільки його самого, а й закохана і в його ім'я, і в числівник, що за ним стоїть. Вона мало не плакала. Та Олівер був щасливий, що, знаючи його вади, вона все-таки кохала його і визнала власну недосконалість.

Батько Олівера приїздить до сина і намагається попередити його надмірну квапливість. Вони обідали у бостонському Гарвардському клубі. Там були батькові однокурсники, клієнти, шанувальники і т. ін. Батько сказав, що Дженніфер чудова дівчина, і це дуже добре, що вона, маючи таке походження, спромоглася пробитись аж у Редкліфф... Але він вважав, що цим одруженням син просто бунтує проти нього. Олівер Берретт III просив трішки почекати з одруженням: здобути учений ступінь з юриспруденції. Врешті, батько сказав, що коли Олівер одружиться тепер, у нього не буде ні цента за душею. "Татуню, в мене зостанеться душа. Але ти не знаєш, що це таке", — відповів Олівер.

9

Олівер і Джейн їдуть до батька дівчини. Після минулого знайомства з батьками Олівер не мав особливого ентузіазму щодо майбутньої зустрічі з тестем. Хлопця хвилювало те, що він не мав грошей на утримання дружини, адже батько позбавив його усіх коштів. Цього разу Олівер їхав повільно, випитував Джейн про її батька і хвилювався.

Коли вони приїхали, Олівера здивувала кількість людей на вулиці. Усі впізнавали, що приїхала мала Кавіллері, гордість і окраса вулиці. Хлопець боявся не сподобатися сусідам Дженні. І ось він знайомиться з Філом Кавіллері, жилим чоловіком років десь під п'ятдесят. Боячись образити господаря, Олівер ум'яв рекордну кількість італійських тістечок (Кавіллері були за походженням італійці). За обідом Філ пропонував, що він

подзвонить до батька Олівера і все владнає, але Олівер просив не дзвонити. Для Філа-католика було дивно, коли йому повідомили, що шлюбу у церкві закохані не братимуть. Дженні сказала, що церемонію проведе в Гарварді університетський капелан, а наречений і наречена обмінюються відповідними фразами.

Коли вони поверталися до Кембріджа, Олівер спитав Дженні, якої вона думки про візит. Вона сказала, що все було гаразд.

10

Містер Вільям Ф. Томпсон, заступник декана юридичного факультету Гарварда, не міг повірити власним вухам, коли Олівер попросив його про стипендію. Олівер змушений був пояснити, що наступного місяця одружується з Джейн, ціле літо вони працюватимуть, а потім Джейн буде викладати у приватній школі. Томпсон сказав, що термін подачі заяви на стипендію давно минув, і він нічого не може зробити.

11

Дженніфер одержала диплом, і з цієї нагоди до Кембріджа приїхали її родичі. За попередньою домовленістю Олівера рекомендували не як жениха, і Дженні була без обручки: все це для того, щоб ніхто не образився, не одержавши запрошення на весілля.

Згодом і Олівер дістав диплом Гарвардського коледжу. Обидва їхні дипломи були з відзнаками. Олівер не знав, чи був батько на врученні диплому, бо того дня в університетському дворі зібралася величезна юрба. Квитки, призначені для його батьків, він віддав Філові й Дженні.

Одружилися закохані в неділю в корпусі Філліпса Брукса, старій будівлі на північ від університетського двору. Керував церемонією Гімоті Блаувелт, унітаріанський капелан Оліверового коледжу. З запрошених були Рей Стреттон, Джеремі Нахум (давній приятель Олівера), дві подруги Дженні і Філ.

Молодята обмінялися словами: Дженні прочитала вірш, сонет Елізабет Берретт-Браунінг:

Коли ці дві душі устали на весь зріст,

Докупи їх звела якась мовчазна сила.

Зійшлись вони, і спалахнули вмить

Їх розпростерті крила...

Олівер обрав уривок з "Пісні відкритої дороги" Уолта Уїтмена:

...Я даю тобі руку!

Я даю своє кохання, цінніше за гроші,

Я даю всього себе перед олтарем і законом.

Чи даси мені себе? Чи підеш зі мною в дорогу?

Чи ми йтимемо поряд аж до краю й кінця?

Тімоті Блаувелт проголосив їх чоловіком і дружиною. Усі пішли випити пива, за яке заплатив Філ.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

12

Перші три роки Олівер з Джейн жили у скруті. Після весілля вони працювали в морському клубі в Денніспорті (недалеко від Гейєнніса). Клубові належав великий готель, басейн і кілька десятків котеджів, що їх здавали в оренду відпочиваючим.

У Норт-Кембріджі вони зняли дешеву квартиру у будинку, що перебував у жахливому стані. Олівер заніс у квартиру свою дружину на руках. У Шейділейнській школі Дженні влаштувалася викладачем. Школа була приватна і платили там менше, ніж у державній. За гроші з літніх заробітків, платню Джейн, гроші, що Олівер одержував на пошті за нічну працю напередодні Різдва, вони зводили кінці з кінцями. Дженні більше не грала на концертах, Олівер не ходив дивитися на гру з регбі, а тільки вчився.

13

Олівер Берретт III прислав синові запрошення на святкування свого шістдесятиріччя. Олівер сказав дружині, що вони не поїдуть. Дженні сказала, що пора помиритися з батьком, бо він старий, і іншого разу може не настати. Також вона сказала, що коли б у Олівера був син, він би все зрозумів.

Дженні вирішила подзвонити до батьків Олівера, хоч він казав написати відмову письмово. Трубку підніс батько Олівера, Дженні зі сльозами на очах просила чоловіка сказати хоч слово до батька, але Олівер відмовився. Тоді Дженні сказала у трубку: "Містере Берретт, Олівер хоче переказати вам, що по-своєму... Він дуже вас любить". Олівер зірвався з місця, вихопив з її рук телефон, висмикнув із розетки шнур і пошпурив апарат через кімнату. Дженні кудись зникла, Олівер кинувся шукати її. Була мало не перша година ночі, а Дженні не було. Олівер подзвонив до Філа і під час розмови мусив пообіцяти, що приїде до нього разом з Джейн, але про те, що сталося, тестеві не сказав. Олівер повернувся додому і побачив на сходах Дженні. Вона забула ключі і не могла зайти у дім. Чоловік почав просити вибачення: "Дженні, я так шкодую...". "Не треба! Кохання — це коли ні про що не шкодуєш", — відповіла Дженні.

14

У липні Оліверу прийшов лист з Гарварда. Олівер був третім за успішністю і міг надіятись, що працюватиме у журналі "Юридичний вісник". Того вечора вони дозволили собі піти у ресторан, де замовляли навіть омарів.

Олівер навчався і писав статті для журналу.

15

Нарешті, Олівер закінчив навчання. Він і досі був третім за успішністю, тому його всі запрошували на роботу. Олівер відмовився від посад, які давали змогу зробити кар'єру; відхилив пропозицію стати помічником судді, не схотів піти на державну службу. Він шукав роботу, яка б дала змогу вийти зі скрути.

Вони вирішили залишитися на атлантичному узбережжі. Дженні один час схилилася до того, щоб оселитися у столиці, але Олівера вабив Нью-Йорк. Отож, він

прийняв пропозицію Джонаса і Марша, дуже солідної адвокатської контори, яка спеціалізувалася на справах, пов'язаних з порушенням громадянських прав.

*Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

16

Відтепер Дженні і Олівер мешкали у Нью-Йорку. Місячні витрати на машину Олівера мало не дорівнювали квартплаті за колишнє помешкання у Кембріджі, що дуже дивувало Олівера.

Олівер став членом нью-йоркського відділення Гарвардського клубу. Вони з Реєм тричі на тиждень грали в теніс, а колишні "друзі" відразу стали виявляти до Олівера інтерес.

Олівер і Дженні почали говорити про майбутню дитину. Вони планували народити сина, якого б назвали Бозо, і який би став відомим хокеїстом.

17

Але зачати дитину у них не виходило. Пара вирішила порадитися з доктором Мортімером Шеппардом. Лікар призначив різні аналізи в понеділок. Дженні вдень, а Оліверу після роботи, бо він вже з головою поринув у юридичну практику. Доктор Шеппард подзвонив Дженні у п'ятницю і попросив зайти ще раз: мовляв, його медсестра щось наплутала і йому треба повторити деякі аналізи.

Незабаром доктор Шеппард подзвонив Оліверу на роботу і попросив зайти до нього. Олівер зрозумів це як те, що саме Дженні не може мати дітей. Лікар повідомив Олівера, що Дженні дуже хвора, вона помирає. Аналіз крові був зроблений тричі. Дженні лікар сказав, що у неї і її чоловіка усе гаразд. Лікар пояснив, що проти тієї форми лейкемії, на яку захворіла Дженні, немає ніяких засобів, і лікування буває тільки паліативним, тобто воно може полегшити страждання, уповільнити хід хвороби, але не може їївилікувати. Тому за даних обставин Олівер мав вирішити, що робити. Йому було боляче думати, що у 24 роки його дружина помирає. Лікар порадив поводитися з Дженні якомога звично і нічого їй не говорити.

18

Олівер став думати про Бога, став дякувати йому, коли прокидався і бачив, що Дженні поряд. Він силкувався поводитись якомога нормальніше і хотів виконувати усе, що просила дружина.

На роботі Оліверу пропонують узяти одну важливу справу, але потрібно їхати до Чікаго. Він відмовився, вигдавши різні причини.

Йому було страшно повертатися додому. Бо тепер, через кілька тижнів після того, як він довідався про хворобу Дженні, вона стала худнути.

Якось Олівер придумав, що треба полетіти з Джейн у Париж. Ввечері він повідомив цю новину дружині, але вона вже все знала: Дженні почувала себе "препаскудно", пішла знову до доктора Шеппарда, і він все їй розповів. Дженні сказала, що знайшла гематолога, іельського лікаря, який візьметься лікувати її.

Тепер Оліверу принаймні було не страшно повертатися додому. Вони жили душа в душу, навіть знаючи, що дні спільного життя злічені. Дженні просила чоловіка підтримати Філа, бо для нього це буде найважчим ударом.

Минув місяць. Вони саме пообідали. Дженні й досі готувала їжу, а Олівер насилу переконав її, щоб вона дозволила йому мити посуд. Раптом Дженні зупинилася і сіла, опустивши руки. Вона сказала, що пора в лікарню. Олівер зрозумів: настала фатальна хвилина. У таксі шофер виявився жартуном, і коли почув, що треба в лікарню, то сказав, він з лелекою працює в парі ось уже багато років. Олівер і Дженні сиділи на задньому сидінні. Дженні попросила Олівера бути люб'язним з таксистом. Тому Олівер на запитання чоловіка відповів, що це у них перша дитина.

У лікарні прибуття Дженні не було несподіванкою. Про те, що вона скоро поступить сюди, їх попередив доктор Бернارد Екерман. Тепер він став її лікарем. Лікар сказав Оліверу, що вводить Дженні білі тільця й тромбоцити, і можна обійтися без антиметаболітів, які дають неприємні побічні наслідки. Олівер попросив Екермана якомога краще доглядати дружину, а гроші він заплатить будь-які.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Олівер їде до свого батька на Стейт-стріт. Секретарка повідомила про прихід Олівера, батько вийшов назустріч синові. За три роки він трохи зблід, волосся посивіло. Син відразу попросив 5 тисяч доларів, не назвавши причини. Батько спитав, чи Олівер не ускочив у халепу з якоюсь жінкою. Син сказав, що ускочив. Батько виписав чек, одірвав його і простягнув. Секунду Олівер не розумів, що йому слід простягнути руку, щоб узяти чек. Батько збентежився, забрав руку і поклав чек на край столу. Тоді поглянув на сина і кивнув головою.

Оліверу не хотілося йти. Але він не міг підшукати слів, які б звучали нейтрально. Вони з батьком сиділи мовчки, хоч поговорити хотілось обидвом. Олівер забрав чек і пішов, сказавши лиш: "Дякую, тату".

Олівер повідомив Філа Кавіллері про хворобу Дженні. Філ переїхав у їхню квартиру. Він переносив своє горе, наводячи лад. Філ мив, чистив, натирав. Мабуть, він сподівався, що Дженні повернеться, тому й наводив блиск у квартирі. Він просто не хотів миритися з реальним станом речей.

Коли Дженні опинилася в лікарні, Олівер подзвонив старому Джонасу і сказав, що не зможе ходити на роботу, і пояснив чому. Відтоді кожен день Олівера поділявся на дві частини: години, які він проводив у лікарні, й години на все інше.

Одного вечора Дженні залишилася з Філом віч-на-віч, щоб щось обговорити. Потім вона так само поговорила з Олівером. Вона говорила, що їй не боляче, що відчуття таке, ніби вона повільно падає зі скелі. Щоб не заплакати, Олівер зціпив зуби і не міг

розтулити рота. Дженні сказала, що поговорила з Філом про похорон і дала згоду влаштувати католицьку відправу і сказала, що Олівер дасть згоду. Олівер погодився. Вона просила чоловіка не робити себе винним і не мучитися. "Чхала я на Париж, на музику, на весь той непотріб, що, як тобі здається, ти вкрав у мене. Все це мені байдуже, запевняю тебе, сучий сину. Віриш чи ні?" — питала Дженні. "Ні", — відповів Олівер. "Тоді забирайся к бісовій матері. Не хочу я, щоб ти сидів біля моєї — будь вона проклята! — смертної постелі". Тепер Олівер сказав, що вірить, а Дженні попросила виконати останнє її бажання: міцно-міцно стиснути її в обіймах. Олівер ліг поряд неї у ліжку й обняв її. "Дякую, Оллі", — це були її останні слова.

22

Філ по виразу Олівера зрозумів, що сталося. Олівер підійшов і поклав руку йому на плече. Він боявся, що Філ розплачеться. Філ поклав руку на плече Олівера.

Олівер хотів побути на самоті і пішов вниз у вестибюль. Раптом хтось покликав його. Це був його батько. Олівер не міг розмовляти з ним і пішов прямо до обертових дверей. "Олівере, треба було розповісти мені", — сказав батько. Він говорив, що приїхав допомогти. Олівер сказав, що Дженні уже мертва. І сам не знаючи чому, він повторив те, що почув колись від мертвої красуні-дружини: "Кохання — це коли ні про що не шкодуєш". А потім син обійняв батька і заплакав.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.